

## อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 2

รถยนต์นั่งขนาด 6 ที่นั่ง ที่หรรษา แล่นไปตามถนนแคบๆ ที่ยกตัวสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ตามระดับของเนินเขา บ้านไม้ซุงหลังใหญ่ในท่ามกลางไม้ยืนต้นโปร่งๆ มองเห็นแต่ไกล แต่ก็ต้องใช้เวลานานพอสมควร กว่า จะถึงตัวบ้าน

จาริตนั่งคู่กับคนขับ ทำหน้าที่บอกทาง แม่ลูกนั่งอยู่ข้างหลัง และคุณอรุณียึดที่นั่งด้านหลังสุด เมื่อเขาหันมาครั้งใดเพื่อที่จะพูดคุยและตอบคำถาม ก็จะพบใบหน้าที่มึนงง รอยยิ้มสดใสรออยู่ ใบหน้าและรอยยิ้มนั้นทำให้เขามีอาการคล้ายชะงักงันอยู่เป็นบางครั้ง อาการนั้นทำให้หญิงสาวเข้าใจผิด ใบหน้าเธอเรือ่แดงขึ้นด้วยความปิติอิ่มเอม

แต่ว่าในความเป็นจริงก็คือ เขาเกิดความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองมากขึ้นเรื่อยๆ ต่างหาก ยิ่งเข้าใกล้ตัวบ้าน ความทรงจำในครั้งก่อนก็ค่อยๆ หวนกลับมา บ่อยครั้งที่หนุ่มใหญ่มองหญิงสาวอยู่นาน แต่หาได้รับภาพของเธอไม่ เขาหวนนึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่เคยนั่งหน้าเจียนตัวลีบอยู่ที่มุมหนึ่งของเบาะที่นั่งในคืนสุดท้ายที่เดินทางมาด้วยกัน มองเขาด้วยดวงตาที่หยาดอยู่ด้วยความวิตกกังวล แต่ก็หาได้ระแวงแม้สักนิดว่าเขาจะทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตของเธออย่างใหญ่หลวง

ในช่วงเวลานั้น จิตใจของเขาถูกรอบงำด้วยความโกรธเกลียดเคียดแค้นหึงหวงอย่างรุนแรงจนบ้าคลั่ง มารตัวใดหนอที่เข้าครอบงำบงการหากย้อนเวลากลับได้ เขาจะไม่ลังเลที่จะโอบประคองปลอบขวัญ และแม้เธอจะมีใจให้ชายอื่น แต่เธอก็จะยังอยู่กับเขา

เธอ... และลูกของเขา.....

จาริต หันหน้ากลับไป แม้ได้ยินที่จุฑาทอร ถาม แต่ก็ไม่สามารถตอบด้วยน้ำเสียงที่ราบรื่น

ในที่สุดรถคันใหญ่ก็จอดสนิทที่หน้าบ้าน หญิงชายชาวบ้านซึ่งเป็นลูกจ้างผู้ดูแล ยืนรอต้อนรับเพื่อช่วยกันล้างล้างขาของเข้าข้างใน สตรีทั้งสามค่อยๆ ก้าวตามกันออกจากรถมายืนบิดกายคลายความเมื่อย จุฑาทอรหันมองไปรอบๆ สีหน้าท่าทางรำเริงเมื่อสูดอากาศเข้าเต็มปอด ช่างคล้ายคลึงกับหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของบ้านที่เคยทำ เมื่อครั้งเพ็ญรักกันใหม่ ๆ ซ้ำยังพูดเหมือนกันอีกด้วย

“ฮืม.... อากาศดีจังเลยยย.....”

วูบหนึ่งที่จาริตรู้สึกอยากให้เป็นทศพยาที่ยืนอยู่ตรงหน้า แต่แล้วก็ต้องยอมรับความเป็นจริง ปรกาศตาอ่อนขริมมองเมินจากไปหลังจากที่จับจ้องสตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้า... นานพอที่จะทำให้เธอรู้สึกหวั่นไหวด้วยความเข้าใจผิด

เธอเดินตามเขาเข้าบ้าน พร้อมๆ กับสตรีสูงวัยทั้งสอง

“บ้านสวยน่าอยู่จังเลยคะ” เสียงใสๆ ดังอยู่ข้างๆ กายเขา

คนดูแลบ้านได้ทำความสะอาดรอไว้ก่อนตามคำสั่งของชายหนุ่ม เครื่องเรือนทำจากไม้ธรรมชาติด้วยฝีมือหยาบๆ ของชาวบ้าน แต่ก็ใช้งานได้ดี คุณอรุณีเคยมาพักก่อนแล้วจึงรู้ทิศทางอย่างดี เธอพาสองแม่ลูกเดินสำรวจพลาจอธบายราวกับเป็นบ้านของเธอเอง

“ข้างบนนี้มีห้องนอนใหญ่สองห้อง... นี่ไงคะ เราผู้หญิงนอนด้วยกันได้คะ เตี้ยกว่าขนาดนี้น่าจะพอนอนเบียดๆ กันได้”

ผู้อ่อนวัยตอบด้วยกิริยาท่าทางสำรวมเรียบร้อยที่เป็นบุคลิกของเธอ “อรนอนพื้นได้คะ ไม่ต้องเบียดคุณน้า ปฏิบัติธรรมแล้วไม่หวังที่นอนหรอกคะ”

“ถ้าไม่กลัว นอนอีกห้องก็ได้ครับ ผมนอนที่เก้าอี้ข้างนอกได้” เขาพูดขริมๆ

“ไม่เป็นไรคะ แค่นี้ก็รับกวนคุณจาริตมากแล้ว”

เธอพูดอย่างเกรงใจ ไม่แปลกใจที่ชายหนุ่มไม่ได้พูดอะไรต่อ เธอนึกเดาว่าเขาคงยังทำใจไม่ได้กระมัง หากจะมีใครมานอนบนเตียงที่ภรรยาผู้ล่วงลับของเขาเคยนอน.....

หนุ่มใหญ่หนึ่งมองขีมิ้มๆ เมื่อคุณอรุณีเปิดประตูที่เชื่อมกับระเบียงยาวที่ทอดตัวยาวตลอดสามด้าน แล้วทุกคนก็เดินตามกันออกไปสู่ทิวทัศน์ภายนอก ส่งเสียงชื่นชมไม่ขาดปาก

“โอ้โฮ แนวนะเบียงนี้ดีจัง เห็นวิวสวยเกือบทุกทิศเลยนะลูกอร”

“ใช้เป็นที่เดินจงกรมได้เลยนะคะ คุณแม่”

“เหมาะมากเลยคะ คุณหญิงคะ”

“ตอนกลางคืนคงเห็นท้องฟ้าสวยมากใช่ไหมคะ คุณจาริต...”

หญิงสาวหันมาถาม หนุ่มใหญ่ได้แต่ยิ้มขีมิ้มๆ ขณะที่คุณอรุณีตอบเสียงใส

“นอนนับดาวได้เลยคะ หนูอร”

มีเก้าอี้ไม้แบบเอนนอนได้ตั้งอยู่คู่กัน จุฑาทอทำท่าจะหย่อนกายลงบนเก้าอี้ตัวใกล้ “นอนตรงนี้จะเห็นดาวชัดใหม่คะ” ทว่ามือที่อบอุ่นและแข็งแรงจับแขนเธอรั้งไว้ทันทีจนขาดเซ เขาออกแรงดึงด้วยสัญชาตญาณแล้วร่างบางๆ ก็เอนเอียงเข้าสู่อ้อมอกของเขาย่างไม่ได้ตั้งใจ

“อู๊ย!” เสียงอุทานของสตรีทั้งสามดังขึ้นเกือบจะพร้อมกัน

สีหน้าของหญิงสาวบอกความชัดเจน ขณะที่ชายหนุ่มประคองให้เธอนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง “ขอโทษครับ” เสียงเขาขีมิ้ม “เก้าอี้ตัวนั้นใกล้จะพังแล้ว ประเดี๋ยวจะอันตราย นั่งตรงนี้ดีกว่าครับ”

“เก้าอี้ไม้ ชาวบ้านทำขึ้นมาง่าย ๆ ไม่ค่อยได้มาตรฐานหรอกคะ หนูอร” คุณอรุณีอธิบายแทนโดยชื่อ หญิงสาวพิมพ์ารับรู้ ใบหน้ายังเป็นสีชมพูเรื่อ.....

เขาจะพูดได้อย่างไร ที่ตรงนี้ใครคนหนึ่งเคยกึ่งนั่งกึ่งนอนตากน้ำค้างนับดาวไม่รู้จักเบื่อหน่าย ในยามพระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าก็งามเกินบรรยาย เมื่อยามรักยังหวานที่เกี่ยวข้องกันมาพักผอน ใบหน้าพริ้มเพราของหญิงสาวเคยระบายด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

ความทรงจำที่หอมหวานลางเลือนลงเต็มที แต่ความเศร้าและความทรงจำที่น่าพร่นพริ้งกลับฝังรอยลึกซึ้งยากจะลบเลือน ซ้ำยังตามมาท้อทวนจิตใจเขาอยู่อย่างสม่ำเสมอ

สตรีทั้งสามเพลินคุยชมทิวทัศน์ คุณอรุณีชี้ลงไปเบื้องล่าง

“มีธารน้ำไหลผ่านอยู่ตรงนั้น น้ำใสไหลเย็นเห็นตัวปลา มีใครอยากไปเดินเล่นกันบ้างไหมเอ๋ย”

จุฑาทอหันมามองเขายิ้มๆ ประกายดาวาวววม

จาริตพูดขีมิ้มๆ ว่า “สงสัยว่าทางจะรก ต้องให้เขาไปถางทางก่อนจะปลอดภัยกว่าครับ”

“แต่ว่าพีธีเคยเดินลงไปถึงริมน้ำเลยนะคะ ตอนนั้นไม่เห็นรกเลย”

“จะสองปีแล้ว ไม่มีอะไรเหมือนเดิมแล้วคุณณี” เขาพูดขีมิ้มๆ

“ใช่คะ ไม่เหมือนเดิมเลย เคยมีไม้ดอกไม้ใบไม้ผลปลูกอยู่มากมาย มาคราวนี้เหลือแต่ต้นผลไม้ ไม่ประดับสวยๆ แห่งหายไปหมดเลย”

“ถ้าได้มาบ่อยๆ อร์ปลูกให้ก็ได้คะ อร์ชอบดอกไม้”

ชายหนุ่มหันมาสบตากับผู้อาสา “จริงหรือครับ”

“จะแต่งพื้นที่ให้สวยเลยคะ”

“มีร้านขายต้นไม้อยู่ไม่ไกล เขาจะมาปลูกให้ตามที่เราชอบ”

“ดีจังเลย ถ้ามีโอกาส คุณจาริตพาออร์ไปดูนะคะ ยังมีคนมาปลูกให้ออร์จะปลูกต้นไม้ดอกไม้ให้เต็มพื้นที่เลยคะ คุณจาริตคอยดูนะคะ”

ชายหนุ่มยิ้มตอบขีมิ้มๆ ความกระตือรือร้นและแม้กระทั่งคำพูดของเธอช่างคล้ายผู้หญิงอีกคนหนึ่งในอดีต “...ที่ตจะปลูกต้นไม้เพิ่มให้เต็มพื้นที่เลย คุณริตคอยดูนะคะ.....” เขารู้สึกโศกสลดลึกอยู่ข้างใน.....

รถยนต์นั่งแบบขับเคลื่อนสี่ล้อจอดหนึ่งในโรงเก็บ รถคันนี้เคยเป็นพาหนะที่เขาขับพา “เธอ” เที่ยวชมธรรมชาติ ตระเวนไปในพื้นที่ ขึ้นเขา ลงห้วย ได้เห็นใบหน้าที่เปล่งปลั่ง รอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่ไม่เคยจะหมดไป แต่ก็เป็นรถคันนี้เองที่รับ “เธอ” และเขาจากสนามบินของจังหวัดพิษณุโลกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่เธอจะจากไป...

จาริต รู้สึกตึงเครียด เมื่อต้องเปิดประตูเข้าไปลองสตาร์ทเครื่อง นึกถึงคนที่เคยนั่งตัวลึบอยู่ในมุขของที่นั่งตอนหลังเมื่อสองปีที่แล้ว.....

ภาพร้ายๆ ไม่เคยจางหาย เขารู้สึกอึดอันเต็มตื่น ต้องฝืนใจบังคับมือไม่ให้สั่น

ชายที่เฝ้าบ้านช่วยเขาแก้ไขเครื่องยนต์อย่างตั้งอกตั้งใจ คนเฝ้าบ้านผิวเมื่อยต่างก็มีรถมอเตอร์ไซค์ที่เจ้านายซื้อให้ จึงไม่ได้แตะต้องรถยนต์ที่เจ้านายทิ้งไว้ เวลาจาริตจะใช้งานก็จะเรียกใช้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งมีงานการอื่นอยู่ในตัวจังหวัดให้มาขับรถให้เป็นครั้งๆ ไป

เขายู่อยู่กับรถชั่วคราวก็ละห่าง จุฑาทอที่เดินสำรวจสถานที่กับสตรีอีกสองคนเห็นคนหน้าขีมหิวคืบคืบ เดินออกจากโรงรถมายืนพูดโทรศัพท์ท่ามกลางแสงแดดอ่อนอยู่เป็นครู่ เมื่อเขามองมา เธอโบกมือให้

เขายกมือโบกตอบแต่สีหน้ายังเคร่งขรึม

“รดยังสตาร์ทไม่ติดหรือคะ” เธอถามเมื่อเดินมาพบกันกลางทาง เขาสั่นหน้า

“พรงนี้ ลูกน้องจะรับช่างเข้ามาดูครับ”

คุณอรุณีพูดว่า “น่าเสียดาย รถดีๆ จอดทิ้งไว้เฉยๆ เป็นปีไม่รู้ว่าหนูกัดสายไฟพังหมดหรือยัง”

คุณหญิงถามว่า “อ้าว จอดทิ้งไว้ทำไมล่ะคะ รถดีๆ สภาพยังใหม่อยู่เลย”

“ไม่ใช่พี่ชายทิ้งซิคะ พี่ณีขายให้ก็ได้ล่ะคะ”

“คุณณีกลายเป็นแม่ค้าไปแล้ว” น้ำเสียงชายหนุ่มเจ็บปวดอีกฝ่ายเถียงว่า “ก็พี่ณีรู้จักคนเยอะ แล้วตอนนี้พี่ณีตัวคนเดียวไม่มีใครเหลียวแลก็ต้องช่วยตัวเองซิคะ”

จาริตไม่ตอบคำ ถึงแม้ถูกความหลังตามหลอกหลอน แต่การที่จะตัดใจขายสิ่งที่โยงโยถึงอดีตคนรักคงไม่ใช่เรื่องง่าย

“อีกสักครู่ไปทานอาหารกันนะครับ มีร้านอาหารดีๆ หลายที่อยู่เหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราอาบน้ำกันก่อนดีกว่า กว่าจะกลับมาคงค่ำ พี่ณีไม่กล้าอาบน้ำตอนมืด”

“กลัวอะไรคะ คุณณี”

“กลัวเจ้าของเก่าจะมาทักทายนะคะ คุณหญิง” เธอโผล่ออกมาก่อนจะรู้สึกตัวเหลือบมองชายหนุ่ม เห็นสีหน้าเขาขีมหิวเฉย

“ถ้าคุณณีปฏิบัติธรรม จิตมีพลังแล้วจะไม่กลัวอะไรแบบนั้นเลย” คุณหญิงพูดยิ้มๆ

“การปฏิบัติธรรม คืออย่างนั้นเทียวหรือครับ”

“ต้องลองแล้วจะรู้เองคะ เสียใหญ่” บางครั้งคุณหญิงก็ใช้คำแทนชื่อเขาตามคุณอรุณี “พอจิตเริ่มนิ่งก็จะมีพลัง ยิ่งทำไป พลังจิตก็จะเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ เสียเองก็ชอบออกกำลังกายนี่คะ แรกๆ ก็ยากใช่ไหมคะ ดูซิตอนนี้หุ่นเฟิร์มพิดเปรี๊ยะ ร่างกายแข็งแรงนอกจากทนหนาวทนร้อนแล้วก็ทำงานการอะไรได้ดีขึ้นกว่าเดิมมากมาย จิตที่แข็งแรงก็คล้ายกันคะ”

เสียงเขาขีมหิว “น่าสนใจครับ ผมอยากลองทำบ้าง”

“ได้ซิคะ คินนี้เราจะสวดมนต์แล้วนั่งสมาธิกัน เสียมาร่วมด้วยก็ได้ หนูอรเป็นต้นเสียง”

ชายหนุ่มหันไปยิ้มกับหญิงสาวที่ยืนยิ้มอยู่ใกล้ๆ “ออร์มีหนังสือสวดมนต์มาเผื่อด้วยนะคะ ไปไหนก็นำติดตัวไปด้วยเสมอ” เธอพูด

คำคินนั้น ชายหนุ่มจึงมานั่งขัดสมาธิรวมอยู่ด้วย สตรีทั้งสามให้ความสนใจสมาธิใหม่เป็นพิเศษ แนะนำเป็นขั้นตอนอย่างใส่ใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงสาวเยาว์วัยของกลุ่มซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ และชายหนุ่มก็ทำตามคำบอกกล่าวด้วยอาการตั้งใจจริง อดไม่ได้ที่จะชำเลื่องมอง “คุณครู” ด้วยความรู้สึกที่ดีครั้งแล้วครั้งเล่า จุฑาทอไม่ได้สวຍไปกว่าผู้หญิงทั้งหลายที่เขาเคยคบหา อายุก็ไม่น้อยกว่าทัตทยา แต่เธอก็งามเพียบพร้อมไม่ว่าจะมองด้านไหนก็เพียบพร้อมสมบูรณ์ครบถ้วน.....

ผู้ใหญ่ทั้งสองนั่งคุยกันอยู่ในห้องเมื่อหญิงสาวยังคงเพลิดเพลิดชมพระจันทร์ใกล้วันเต็มดวง ท้องฟ้ากระจ่างไร้เมฆ ดวงดาวกลาดเกลื่อนทอแสงแข่งกันราวจะเรียกร้องความสนใจ

จาริตเห็นเงาร่างบางๆ เดินอยู่ที่ระเบียงจากหน้าต่างห้องนอนของตนที่แรกเขาชะงักสะอึกมอง แต่พอเห็นว่าเป็นใครก็อดไม่ได้ที่จะเดินตามออกมาสมทบ

“ยังไม่่วงหรือครับ” เสียงถามขรึม หญิงสาวหันมายิ้ม

“ไม่่วงเลยคะ อากาศดี แล้วก็ท้องฟ้าสวยออกอย่างนี้ ถ้ามันแต่นอนละก็เสียตายแยะเลย... ว่าแต่ อรดีนอยู่อย่างนี้รบกวนคุณจาริตหรือเปล่าคะ”

“ไม่รบกวนเลยครับ ปรกติก็นอนดีอยู่แล้ว”

“ทำงาน หรือว่านอนไม่หลับคะ”

“ทั้งสองอย่าง”

“ถ้านอนไม่หลับ นึกพุทโธๆ ไปเรื่อยๆ ก็ได้ผลนะคะ หลับเมื่อไรไม่รู้ตัวเลย... แต่ถ้าคุณจาริตเดินจงกรมไปสักกระยะ อาการนอนไม่หลับก็จะหายไปเลย”

ประกายตาของเข่าอ่อนโยน

“จริงหรือครับ สอนหน่อยได้ไหม”

“ได้ซิคะ พຽນนี้เข้าอรตั้งใจจะเดินจงกรมอยู่แล้ว บรรยากาศที่นี้ดีเหลือเกิน เหมาะกับการปฏิบัติมากๆ”

“หากคุณอรอยากมาเมื่อไรก็บอกได้เลย ผมอาจจะมาด้วย”

“เสียใหญ่ไม่ทำงานหรือคะ คุณน้าอรุณีเล่าว่าคุณจาริตทำงานหามรุ่งหามค่ำ วันๆ มีแต่เรื่องงาน”

“นั่นคือเมื่อก่อนนี่ ตอนนั้นผมคิดได้แล้วว่าจะทำงานหาเงินมากๆ ไปทำไม บางครั้งเงินทองก็ไม่ช่วยให้มีความสุขก็เลยเปลี่ยนใหม่ ช่วงนี้ไม่มีงานอะไรเร่งรัดหรือครับ ชีวิตค่อนข้างจะว่าง... ว่างมากๆ” เขาเน้นคำท้ายด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะหม่นหมอง

“ดีจังเลย ว่างงานก็หันมาทำบุญทำกุศลนะคะ ชีวิตจะได้สมดุล”

“ทำบาปแล้วก็ต้องทำบุญบ้างซิไหมครับ”

“แหม ไม่ใช่อย่างนั้นคะ การทำบุญเป็นเรื่องที่ดีอยู่แล้ว ทำได้ตลอด ไม่มีเหตุผลที่จะต้องมาทำ”

ดวงตาอ่อนขรึมมองเธอหนึ่งนาน จุฑาอร อดขัดเขินไม่ได้ เธอเสยกมือลูบแก้ม หากแล้วก็ร้องอู๊ย มีเสียงวัตถุหล่นลงพื้นเบาๆ เธอก้มมองแล้วนั่งลงคลำหา

“อะไรหรือครับ”

“ต่างหูหลุดคะ”

ร่างสูงทำท่าจะคุกเข่าลงข้างๆ แต่หญิงสาวยื่นแขนออกมาทันที

“คุณจาริตอย่าเพิ่งเข้ามาคะ ประเดี๋ยวเปลือยเหยียบ อรได้ยินเสียงหล่นน่าจะอยู่แถวๆ นี้”

เขาจึงถอยออกไป มองร่างเล็กๆ ที่มีทรงผมเหยียดตรงระบ่า ก้มหาของที่พื้นง่วน

ภาพหนึ่งผุดขึ้นมาในความนึกคิด... คินวันนั้น... ภายใต้อท้องฟ้าพร่างประกายดาวและแสงจันทร์ใกล้วันเพ็ญ ร่างของใครคนหนึ่งนั่งคุกเข่าพนมมือ ถือกำธูปไว้กับอกน้ำตาหยาดเป็นสาย เธอพูดด้วยอาการเจือสะอื้นตามถ้อยคำที่เขาบังคับขู่เข็นให้เธอพูด.....

“.....ข้าแต่เจ้าป่าเจ้าเขา ข้าพเจ้าขอสาบาน ว่าตลอดชีวิตนี้ จะไม่มีใครอื่น จะรักและภักดี... จะอยู่กับคุณจาริตตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ หากไม่เช่นนั้น...ขอให้.....”

“พอแล้ว พอเถอะ...” พร้อมๆ กับที่อุทานออกไป ชายหนุ่มเข้าประคองร่างที่ก้มหน้าคลำหาของเขามากอดไว้ จุฑาอรอุทานเบาๆ อย่างตระหนก ก่อนที่ชายหนุ่มจะรู้ตัวคลายวงแขนออก สีหน้าของเธอทำให้เขารู้สึกตัว คลายวงแขนพูดอย่างสุภาพ

“อย่าหาเลยครับ พื้นตรงนี้มีร่องลึก ไม่รู้ว่าจะมีมดมีแมลงอะไรซ่อนอยู่หรือเปล่า พอลับกรงเทพฯ แล้ว ผมจะซื้อให้ใหม่”

เธอยังงงัน หนุ่มใหญ่ยิ้มหม่นๆ ด้วยท่าทีสุภาพ ก่อนจะลุกหันหลังเดินกลับไปเจี๊ยบๆ

คินนั้นหญิงสาวนอนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ อึ้งอวลด้วยความรู้สึกสวยงามวาบหวานกว่าจะหลับลงได้

เธอไม่รู้ว่า อีกฝ่ายต้องเช็ดน้ำตาของลูกผู้ชายอยู่หลายครั้ง.....